

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/250/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7516220594
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7516220594.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Maruščáka a sudkýň JUDr. Viktórie Mílovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcu: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916, proti žalovanej T. F., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej na D. X, E., o zaplatenie 6.299,63 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 01.07.2019, sp. zn. 13Csp/263/2016

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 01.07.2019, č.k. 13Csp/263/2016-104 vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o trovách konania.

Stranám sporu nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu v sume 6.299,63 EUR, úroky za obdobie do 09.12.2016 v sume 2.243,79 EUR a odo dňa 10.12.2016 vo výške 11,9 % ročne z istiny v sume 6.299,63 EUR do 04.12.2019, úroky z omeškania za obdobie do 09.12.2016 v sume 123,- EUR a odo dňa 10.12.2012 vo výške 1% ročne zo sumy 6.299,63 EUR do zaplatenia a to tak, že žalovanej povolil žalovanú sumu spolu s trovami konania splácať v pravidelných mesačných splátkach po 50,- EUR mesačne vždy do 25.teho dňa v mesiaci počnúc právoplatnosťou rozsudku až do úplného zaplatenia dlhu pod hrozbou straty výhody splátok (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok) a rozhodol, že žalobca má proti neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konanie v rozsahu 100% (III. výrok).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplatenia istiny úveru vo výške 6.299,63 EUR s príslušenstvom a s trovami konania z titulu nároku na doplatenie neuhradených splátok úveru, ktorú odôvodnil tým, že so žalovanou dňa 04.12.2012 uzavrel Zmluvu o OTP EXPRES úvere č. 0364 5007 12RSU, na základe ktorej poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 7.000,- EUR, pričom žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver vrátiť, zaplatiť úrok, príslušenstvo a poplatky. Žalovaná pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy riadne a včas neuhradila, z ktorého dôvodu žalobca listom zo dňa 22.10.2014 vyzval žalovanú na splatenie pohľadávky. Keďže žalovaná ani následne pohľadávku neuhradila, žalobca vyhlásil úver za predčasne splatný s účinnosťou k 15.11.2014.

3. Súd prvej inštancie vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom č.k. 13Csp/263/2016-64 zo dňa 13.02.2018, ktorým žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.299,63 EUR, úrok v sume 644,34 EUR, úrok z omeškania v sume 0,08 EUR a úrok z omeškania vo výške 1 % ročne zo sumy 6.299,63 EUR a sumy 664,34 EUR od 15.11.2014 do zaplatenia, pričom žalovanej povolil žalovanú sumu splatiť pravidelnými mesačnými splátkami (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok) a žalobcovi

priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III. výrok). Súd prvej inštancie citovaným rozsudkom žalobu v časti úroku 11,90 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 6.299,63 EUR od 10.12.2016 považoval za nedôvodnú, z ktorého dôvodu ju v tejto časti zamietol.

4. Voči rozsudku č.k. 13Csp/263/2016-64 zo dňa 13.02.2018 podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, o ktorom odvolaní rozhodol odvolací súd uznesením č.k. 6Co/133/2018-87 zo dňa 13.05.2019. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavom výroku a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a v zrušenom rozsahu vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd považoval za predčasný, a teda aj nesprávny záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobcovi ako veriteľovi z úverového vzťahu bez ďalšieho, teda bez ohľadu na obsah dohodnutých zmluvných podmienok, nepatrí nárok na zaplatenie zmluvných úrokov za obdobie po predčasnom zosplatnení úveru. Zároveň považoval za dôvodnú aj odvolaciu námietku žalobcu o nepreskúmateľnosti rozsudku v časti zamietnutia úroku z omeškania, čo do sumy 122,92 EUR (z uplatneného úroku z omeškania 123,- EUR bol priznaný úrok 0,87 EUR) a priznanie úroku z omeškania vo výške 1 % ročne zo sumy 6.299,63 EUR a sumy 664,34 EUR od 15.11.2014 do zaplatenia keďže dôvody rozhodnutia v tejto časti neboli z odôvodnenia rozsudku zrejme.

5. Súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsudku č.k. 13Csp/263/2016-104 zo dňa 01.07.2019 mal z vykonaného dokazovania preukázané, že Zmluva o úvere zo dňa 04.12.2012 bola uzatvorená podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, podľa Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

6. S poukazom na ust. § 497 a 502 ods. 1 Občianskeho zákonníka súd konštatoval, že Obchodný zákonník nemá priamu úpravu, z ktorej by vyplývalo, či veriteľovi patria zmluvné úroky v prípade predčasného zosplatnenia úveru iba do okamihu tohto zosplatnenia, alebo mu tieto patria až do doby konečného vrátenia peňažných prostriedkov dlžníkom. Súdna prax otázku doby, na ktorú sa dojednávajú úroky a úroky z omeškania v minulosti už riešila a zaujala v nej názor, že rozhodovacia prax aj právna literatúra je zajedno v tom, že úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej pôžičky predstavujú odplatu (odmenu) za užívanie požičanej istiny. Ani ust. § 658 ods. 1 OZ a iné ustanovenia Občianskeho zákonníka či iného právneho predpisu nestanovujú, na akú dobu možno pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky. Uvedené ustanovenie zakotvuje iba možnosť sa pri peňažnej pôžičke na týchto úrokoch dohodnúť; o dobe na ktorú tak možno učiniť mlčí. Vzhľadom k tejto dikcii, ktorá neobsahuje jednoznačný príkaz či zákaz vo vzťahu k vymedzeniu predmetnej doby, ako i k jeho povahe, z ktorej nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť, je možné vyvodiť záver, že ide o ustanovenie dispozitívnej povahy, ktoré zmluvné strany nijako neobmedzuje v možnosti upraviť si obsah ich úrokového záväzkového právneho vzťahu, v rámci zmluvnej autonómie. Nemožno teda vylúčiť, aby si strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky i za dobu, po ktorú bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda i za dobu, v ktorej sa dlžník prípadne ocitne v omeškaní so splnením svojho záväzku tým, že istinu v dohodnutej dobe splatnosti veriteľovi nevráti.

7. Súd prvej inštancie bol názoru, že tomuto záveru zodpovedá i to, ako sú právnou teóriou a rozhodovacou praxou súdov všeobecne prijímané inštitúty zmluvných úrokov a úrokov z omeškania, ktoré oboje sú príslušenstvom pohľadávky, avšak majú odlišné funkcie a je treba ich odlišovať. Zatiaľ čo zmluvné úroky sú odmenou za užívanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie s platením istiny a na rozdiel od zmluvného úroku ich môže veriteľ požadovať, aj keď neboli dohodnuté (§ 517 ods. 2 Obč. zákonníka). Prítom platí, že môžu existovať vedľa seba.

8. V prejednávanej spore zo zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 04.12.2012 vyplynulo, že strany sa dohodli na výške úveru v sume 7.000,- EUR, na výške mesačnej splátky 125,70 EUR s dátum prvej platby do 04.01.2013, počte mesačných splátok 84, celkovej čiastke ktorú musí dlžník zaplatiť 10.558,80 EUR a dátume konečnej splatnosti dňa 04.12.2019. Medzi zmluvnými stranami teda nedošlo k dohode o tom, že žalobca má nárok na úroky až do skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov, keďže takúto dohodu nemožno vyvodiť zo žiadnych ustanovení uzavretej zmluvy. Z článku VII. bod 6 len vyplynulo, že banka je oprávnená vyhlásiť okamžitú splatnosť celej dlžnej sumy úveru (vrátane splatnosti úrokov za celú dohodnutú dobu úveru).

9. Vzhľadom na chýbajúcu výslovnú dohodu o dobe do kedy má žalovaná platiť zmluvný úrok (t.j. vzhľadom na absenciu dohody o povinnosti zaplatiť zmluvný úrok až do skutočného vrátenia

poskytnutých finančných prostriedkov, alebo do vyhlásenia predčasnej splatnosti) súd vychádzal zo záveru o dojednaní platenia zmluvných úrokov do konečnej splatnosti úveru. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá dňom 04.12.2019, preto žalobcovi vznikol nárok na dohodnuté (zmluvné) úroky vo výške 11,90 % ročne z istiny do 04.12.2019. Žalobcovi teda vznikol nárok na zmluvný úrok z dlžnej istiny 6.299,63 EUR od 10.12.2016 do 04.12.2019. Počnúc dňom 05.12.2019 už žalobca nemá právo na zmluvný úrok z istiny.

10. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu v sume 6.299,63 EUR, úroky za obdobie do 09.12.2016 v sume 2.243,79 EUR a odo dňa 10.12.2016 vo výške 11,90 % ročne z istiny v sume 6.299,63 EUR do 04.12.2019, úroky z omeškania za obdobie do 09.12.2016 v sume 123,- EUR a odo dňa 10.12.2012 vo výške 1 % ročne zo sumy 6.299,63 EUR do zaplatenia. V prevyšujúcej časti (t.j. v časti, v ktorej žalobca požadoval zmluvný úrok z istiny úveru až do zaplatenia, pozn. odvolacieho súdu) žalobu zamietol.

11. V zmysle § 232 ods. 4 CSP súd žalovanej vzhľadom na jej osobné a majetkové pomery povolil žalovanú sumu spolu s trovami splácať v pravidelných mesačných splátkach po 50,- EUR mesačne vždy do 25. dňa v mesiaci počnúc právoplatnosťou rozsudku až do úplného zaplatenia pod hrozbou straty výhody splátok.

12. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil súd aplikáciou § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na ich náhradu voči žalovanej v rozsahu 100 %.

13. Proti tomuto rozsudku, podľa obsahu odvolania proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie podal z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP.

14. V odvolaní uviedol, že moment vzniku povinnosti dlžníka platiť úroky je v zákone výslovne uvedený a neodvíja sa od obsahu dohody medzi stranami, ale je naviazaný na moment faktického poskytnutia peňažných prostriedkov dlžníkovi. Konečný moment trvania tejto povinnosti dlžníka nie je síce v § 502 ods. 3 Obchodného zákonníka explicitne uvedený, avšak je potrebné použiť na preklopenie tejto medzery v zákone čo najpodobnejšiu úpravu. V prípade úpravy režimu dobrovoľného predčasného splatenia úveru v zmysle § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, kde je výslovne upravený koniec trvania povinnosti dlžníka platiť úroky tak, že dlžník je v prípade dobrovoľného predčasného splatenia povinný zaplatiť do vrátenia peňažných prostriedkov. Rovnako ako pri začiatku trvania tejto povinnosti, zákonodarca aj koniec trvania tejto povinnosti v režime dobrovoľného splatenia naviazal na faktické konanie - vrátenie peňažných prostriedkov a nie na obsahu právneho úkonu týkajúci sa dohodnutého dátumu splatnosti úveru. So zreteľom na teleologický, systematický, jazykový ale predovšetkým logický výklad tak treba dospieť k záveru, že moment ukončenia trvania povinnosti dlžníka platiť úroky sa odvíja od skutočného vrátenia peňažných prostriedkov veriteľovi. Žalobca ďalej uviedol, že právny názor, v zmysle ktorého po predčasnom zosplatnení úveru v dôsledku neplnenia povinností klientom neprizná súd banke nárok na úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, vedie k absurdným dôsledkom, kedy de facto zvýhodňuje väčšinu klientov, ktorí riadne splácajú svoje záväzky oproti dlžníkom, ktorí si svoje povinnosti neplnia. Subjekt dodržiavajúci právo tak za rovnaký úver zaplatí nepomerne viac ako subjekt porušujúci právo. Žalobca taktiež poukázal aj na prípadné bezdôvodné obohatenie žalovanej na úkor žalobcu, ktoré by v prípade, ak by žalobca nemal po zosplatnení úveru nárok na zmluvne dohodnutý úrok, vzniklo na strane žalovanej držbou peňažných prostriedkov (nevrátením úveru) v období po zosplatnení úveru. Žalobca rovnako poukázal na ust. čl. III. ods. 3 Všeobecných obchodných podmienok OTP Banky Slovensko, a.s., ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, v zmysle ktorého sa zmluvné strany dohodli, že banka bude účtovať úroky zo skutočných denných zostatkov úveru, od prvého dňa čerpania úveru až do dňa, ktorý predchádza dňu úplného splatenia úveru. Uvedená zmluvná podmienka priamo odráža zákonné ustanovenia Obchodného zákonníka a z tohto dôvodu nemôže ísť o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ak by sa aj súd nestotožnil so záverom, že v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka netrvá povinnosť dlžníka platiť veriteľovi úroky za poskytnuté peňažné prostriedky až do momentu ich skutočného vrátenia, tak je potrebné mať na zreteli, že predmetné ustanovenie VOP je dohodou o výške ceny úveru. V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka sú z prieskumu neprijateľnosti vyňaté zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny. Žalobca mal za to, že cit. ustanovenie VOP je určité, zrozumiteľné a obsahuje

dohodu o určovaní výšky úrokov ako ceny úveru tak, že úroky sa bez ohľadu na splatnosť úveru počítajú až do skutočného splatenia peňažných prostriedkov. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s predmetnou zmluvnou úpravou medzi stranami vo vzťahu k úročeniu úveru. Na záver žalobca uviedol, že súdna prax je v otázke priznávania úrokov z úveru po zosplatnení roztrieštená pričom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/146/2013 z 24. 01. 2004, rozhodnutia Krajského súdu Nitra 25Co/140/2013 zo 16.10.2013 a 8Co/178/2017 zo dňa 07.09.2017 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/26/2017 zo dňa 21.03.2018. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti mal za to, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nenapĺňa zákonné náležitosti pre riadne odôvodnenie rozsudku a tiež súd bez akéhokoľvek odôvodnenia nevykonal navrhnuté dôkazy - a to VOP.

15. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

16. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd podľa § 34 CSP prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

17. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá (II. výrok) a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania (III. výrok) je vecne správny, a preto ho odvolací súd v napadnutých výrokoch podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. Podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku v napadnutej časti, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27.8.2020 o 9.30 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 18.8.2020 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

20. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP, t.j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

21. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

22. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

23. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu. Najmä nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam,

ktoré už boli preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení strán. Neúplné zistenie skutkového stavu je však odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, súčasne označí dôkaz, ktorý, hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uvedie právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

24. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

25. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

26. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

27. Odvolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

28. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

29. Odvolací súd preskúmal všetky námietky, ktoré boli v odvolaní žalobcom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie.

30. Počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

31. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a na ne odkazuje podľa § 387 ods. 2 CSP.

32. K odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/42/2020 z 16.06.2020, v ktorom odvolací súd konštatoval, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úroky,

ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojedanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojedania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojedanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojedanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojedania nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. Dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

33. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je v súlade s vyššie citovaným záverom dovolacieho súdu a odvolací súd nemal dôvod sa od tohto názoru odkloniť.

34. Z vyššie uvedených dôvodov, ako aj z dôvodov, ktoré obsahuje rozhodnutie súdu prvej inštancie, odvolací súd rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, a tak nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Úspešnej žalovanej preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, a preto odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).